

Vrah

Ležíš na zádech, nohy máš roztažené, jeho ruce jsou ve tvých kalhotkách. Nehýbeš se. Přijímáš, co ti dělá.

„Tobě se to líbí, že?“

Přikývneš a předstíráš, že se ti to líbí. Ale tobě se to nelíbí. Nikdy se ti to nelíbilo. Zazvoní zvonek u dveří. Podíváte se na sebe. V jeho pohledu se zračí znepokojení, ve tvém úleva. Otrže si prsty do teplotníků, na kterých jsou skvrny od kávy. Zvonek se opět rozezní. Za dveřmi je slyšet křik, ale slovům není rozumět. S velkými obtížemi se zvedá na nohy.

„Zůstaň zticha. Zbavím se jich.“ Jeho nechutná ústa se zašklebí a odhalí řadu křivých žlutých zubů. Prstem ukáže na konferenční stůl. „Koupil jsem ti novou knížku. Koukni se.“

Usměješ se a přikývneš, zatímco on se vypotácí z obývacího pokoje. Když je pryč, sklouzneš z gauče. Letní šaty se vysunou nahoru. Po kolenou doležeš k nízkému kulatému stolu a sáhneš pod skleněnou desku. Nová kniha leží vedle kupky těch starších a na druhé straně je průhledná plastová krabička s tvými panenkami a vystřiženými papírovými šatičkami. Na víku leží nůžky.

Nová knížka je o princeznách. Otevíráš ji a rychle jí listuješ. Obdivuješ všechny krásné šaty a roucha, které ty nikdy mít nebudeš. Princezny nemusejí dělat to co ty. Přiložíš si knížku k obličejí a nasaješ vůni nového tisku. Přeješ si, aby sis mohla vzít své knížky

domů, ale to ti nikdy nedovolí. Dáš si nohy do kříže a náhodou vrazíš kolenem do hromádky sešitů. Tenké výtisky se sesunou a rozletí se po podlaze. Jeden dorazí dál než ostatní a upoutá tvou pozornost.

Hadrové panenky na přebalu sešitu se na tebe smějí. Jsou šťastné. Mluví na tebe. *Chová se k tobě jako k hadrové panence. Vodí tě za ruku, sundává ti šaty, hraje si s tebou. Zavíráš oči, ale doléhají na tebe drsné vzpomínky. Mysli na něco jiného. Znovu prolétneš novou knížku a objevíš Popelku v kalhotkách a košilce. Kolem ní jsou rozestety její oblečky – krásné roucho, hadrové šatičky, skelné střevíčky, kabelka, čelenka, závoj – a vysavač? Vzpomínka, kterou ses snažila potlačit, tě bodne jako trn. *I vysavač by odvedl lepší práci!* Křičel. Pak sroloval sešit s hadrovými panenkami a bušil jím do tebe tak dlouho, dokud jsi to nezačala dělat tak, jak chtěl. Ten zápach ti zvedal žaludek. Nenávidělaš strkat si ho do pusy. Zachvěje se ti dolní ret. Bereš do ruky nůžky, které leží na plastové krabičce, přitáhneš si sešit s hadrovými panenkami a zabodneš nůžky do obličejí jedné z nich. Pak bodáš znovu a znovu, až je obličej s růžovými tvářičkami plný děr.*

Dveře do obývacího pokoje se otevřou. Poskočíš leknutím. Nůžky ti vypadnou z ruky a klepnou o světlou laminátovou podlahu. Mezi dveřmi se objeví jeho hlava kulatá jako meloun.

„Byla to jen Vera odvedle,“ usměje se. „Chtěla hrnek mléka. Trochu jsem jí dal. Později jí zanesu víc.“ Mluví s tebou, jako bys byla jeho manželka. Jako bys tu nebyla proti své vůli. Jako by tě nevydírál. Jak jen může být tak laskavý k té staré paní odvedle a tobě dělat tak hrozné věci? „Uklid' si to, princezno. Zajdu mezitím pro krabici.“

Stáhne se ti žaludek. Jeho hlava mizí za dveřmi. Jde pro „hračky“. Ty, kterými ti zase bude ubližovat. Podíváš se na červené skvrny na své dlani. Na té, kterou jsi pevně svírala nůžky. Pohledem zabloudíš zpátky k Popelce. I ona byla otrokem; ne sexuálním otrokem, ale nutili ji uklízet dům a ti, kteří měli být její rodinou, se k ní chovali moc ošklivě. Princeznou se stala s pomocí své víly kmotřičky, ale ty takový luxus nemáš. Ty se budeš muset zachránit sama. Vždycky tě oslovuje „princezno“. Možná by sis tu sílu měla vzít zpět, věrná tomu jménu, jak by řekla tvá kamarádka Jess, když jí lidé nadávají do kurev. Podíváš se na vysavač vedle Popelky a pak na ten, který leží na podlaze za tebou.